కారుణ్యం

మాలతీ చందూర్

ఆరోజు ఆదివారం. స్కూలులేదు కాబట్టి సుమతి తీరిగ్గా కూచుని పేపరు చదువుకుంటున్నది.

ఆ వేళప్పుడు సహజంగా వాసు కంటికి కనబడడు. ఎందుకంటే, ఆదివారం వాళ్ళమ్మ వాడిని బలవంతాన పట్టుకుని వంటికి నూనెరాచి తలంటు పోస్తుంది. వాసు జీవితంలోనూ వాడి పదేళ్ళ జీవితంలో తలంటు పోసుకోవడం అన్నది పెద్ద గండం.

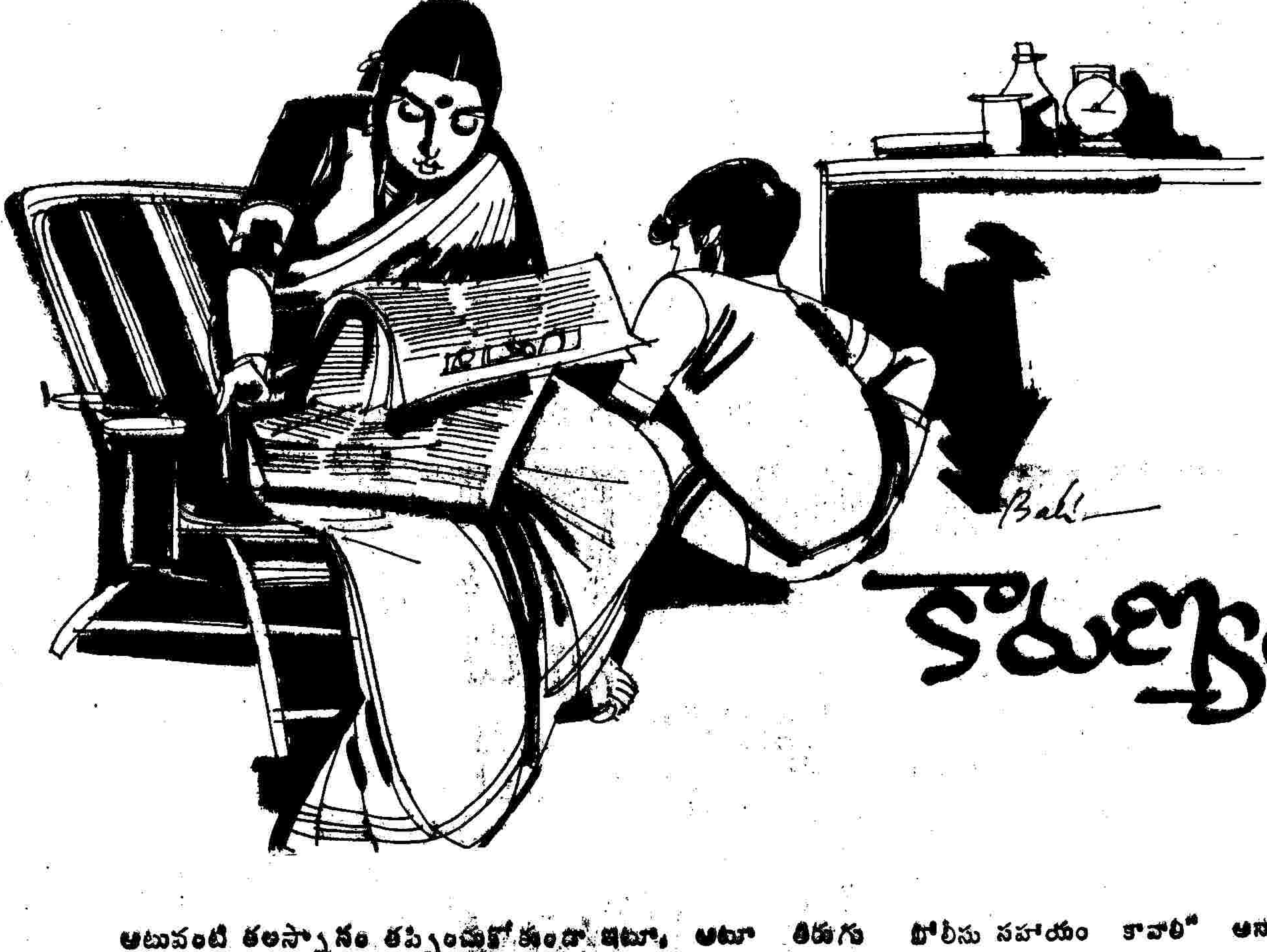

అటువంటి తలస్నానం తప్పించుకోకుండా ఇటూ, అటూ తిరుగుతూండడం సుమతికి ఆశ్చర్యంగా ఉంది. పేపరు మధ్య నుంచి వాడిని గమనిస్తూ వుంది— ఒక వేళ ఏదన్నా సినిమాకి డబ్బులు అడిగే ప్రయత్నంలో ఉన్నాడా అన్న అనుమానంతో!

"అత్తా" అన్నాడు వాసు. సుమతి బదులు చెప్పలేదు. 'అత్తా' అంటూ పిలిచి అసలు విషయం చెప్పకపోవడం వాడికి అలవాటే.

"అత్తా" పోలీసులకి మనం ఫోను చేస్తే వస్తారా?" అని అడిగాడు.

సుమతి ఉలిక్కిపడింది. సర్దుకుని "నీకు పోలీసుల్తో పనేమిట్రా? ఎవరిని పట్టిస్తావ్?" అడిగింది సుమతి.

"అదికాదు అత్తా— నూరు నంబరుకి ఫోన్ చేస్తే పోలీసులు వస్తారట కదా!"

"ఎందుకు? ఫైర్ గాని, ఆక్సిడెంట్ గాని అయితే వస్తారు" అంది సుమతి.

"అది నిజమే. అనుకో. నాకిప్పుడు పోలీసు సహాయం కావాలి" అన్నాడు వాసు చాలా సీరియస్‌గా మొహం పెట్టి.

"ఏం? ఎవరన్నా దొంగతనం చేశారా?" అడిగింది సుమతి.

"పోలీసులు అంటే ఒక్క దొంగని పట్టుకోవటానికేనా? అన్యాయం జరుగుతూంటే మనకి సహాయం చేయరా? 'రక్షక భటులు' అంటే అర్థం ఏమిటి? కష్టంలో వున్న వాళ్ళని రక్షించేవాళ్ళు కాదా— నువ్వేకదా చెప్పావు?" అడిగాడు వాసు. అత్త చెప్పిన పాఠాలు అబద్ధమా అన్నట్లు

సవాల్ చేస్తూ.

"కాదని అనటం లేదు. ఎవరికి సహాయం చెయ్యాలి. అసలు కారణం ఏమిటో చెప్పు."

"సహాయం అంటే ఒక్క మనుషులకేనా? జంతువులకి సహాయం చెయ్య కూడదా?" అడిగాడు వాసు.

సుమతికి విషయం కొద్దికొద్దిగా బోధ పడుతోంది. ఈ వాసుగాడు ఏ జంతువుకో, కుక్కకో, పిల్లికో రక్షించటానికి కంకణం కట్టుకున్నాడు. వాడు ఎవరు చెప్పినా వినడు. సరాసరి పోలీస్ స్టేషన్‌కి వెళ్ళిపోతాడు.

"వాళ్ళ టామీ గురించేనా?" అడిగింది సుమతి.

"అవునక్కా పాపం అది ఆ మురుగేశన్ గేటు వదిలి రాదు. కుయ్యో కుయ్యోమంటూ ఏడుస్తూ కూచుంటుంది. వాళ్ళేమో గేటు తెరవరు. పైగా రాళ్ళేసి కొడుతున్నారు."

"పోనీ నీవు మనింటికి తీసుకురా" అంది సుమతి.

"నాన్న ఒప్పుకోడు. మనింట్లో ఉన్న స్థలం లేదుగా?"

"మరి ఏం చేస్తావ్?" అడిగింది సుమతి ఉత్సాహంగా.

"[illegible] ఒక ప్రాణిని యిన్నాళ్ళు పెంచి— యివ్వాళ తరిమేస్తున్నారని పోలీసులకి అప్పచెబుతాను" అన్నాడు వాసు ఉద్రేకంగా.

సుమతికి తన మేనల్లుడి మీద కొంచెం ప్రేమ పెల్లుబికింది. మురుగేశన్ వాళ్ళ టామీ గురించి వారం రోజులుగా, రకరకాల కథలు వింటున్నది సుమతి. టామీ తెల్లగా, పొట్టిగా ఉండే బొచ్చుకుక్క. దానికి తోక ఎటువుందో, ముఖం ఎటువుందో కూడా తెలియనంతటి బొచ్చుతో అంతలాగా రోడ్డుమీద గర్వంగా నడుస్తూ పోతూండేది కొంత కాలం క్రితం. మురుగేశన్ కొడుకు, సాయంత్రం గొలుసుకట్టి షికారుకి తీసుకెళుతుంటే టామీని చూస్తే చాలు తన జన్మ ధన్యం అవుతుందని ఆశగా రెప్ప వెయ్యకుండా చూసేవాడు వాసు. ఆ కుక్కా, దాని యజమానీ యిద్దరూ అతిగర్వంగా షికారుకి వెళుతుండేవారు ఆ వీధిలో. వాసుకి యీ టామీతో ఆడుకోవాలని. దానికి ట్రిక్స్ నేర్పాలని చాలా ఆశగా ఉండేది. కాని మురుగేశన్ టామీని ఎవరితోను ఆడుకోనిచ్చేవాడు కాదు.

మురుగేశన్‌కి పెద్ద యిల్లూ, చుట్టూ విశాలమైన ఆవరణా, యినపగేటు వున్నాయి. అతడు బిల్డింగ్ కంట్రాక్టరు. ఆవరణలో యినప సామానూ, ఇటుకలు, చెడిపోయిన లారీ, యిళ్లు కట్టడానికి కావలసిన సామాను చాలా పడి ఉండేది. ముఖ్యంగా ఆ సామాను కాపలాకోసం కుక్కని పెంచుతున్నాడు. రాత్రిళ్ళు ఈ టామీ ఆవరణ అంతా తిరిగి కాపలా కాయాలని అతని వుద్దేశం.

అయితే కుక్కల్లో కాపలా కుక్కలు, లాప్ డాగ్సు-అని రెండు రకాలుంటాయి. కాపలా కుక్కలు- అల్సేషియన్స్-గుర్రా

దీపావళి శుభాకాంక్షలు!

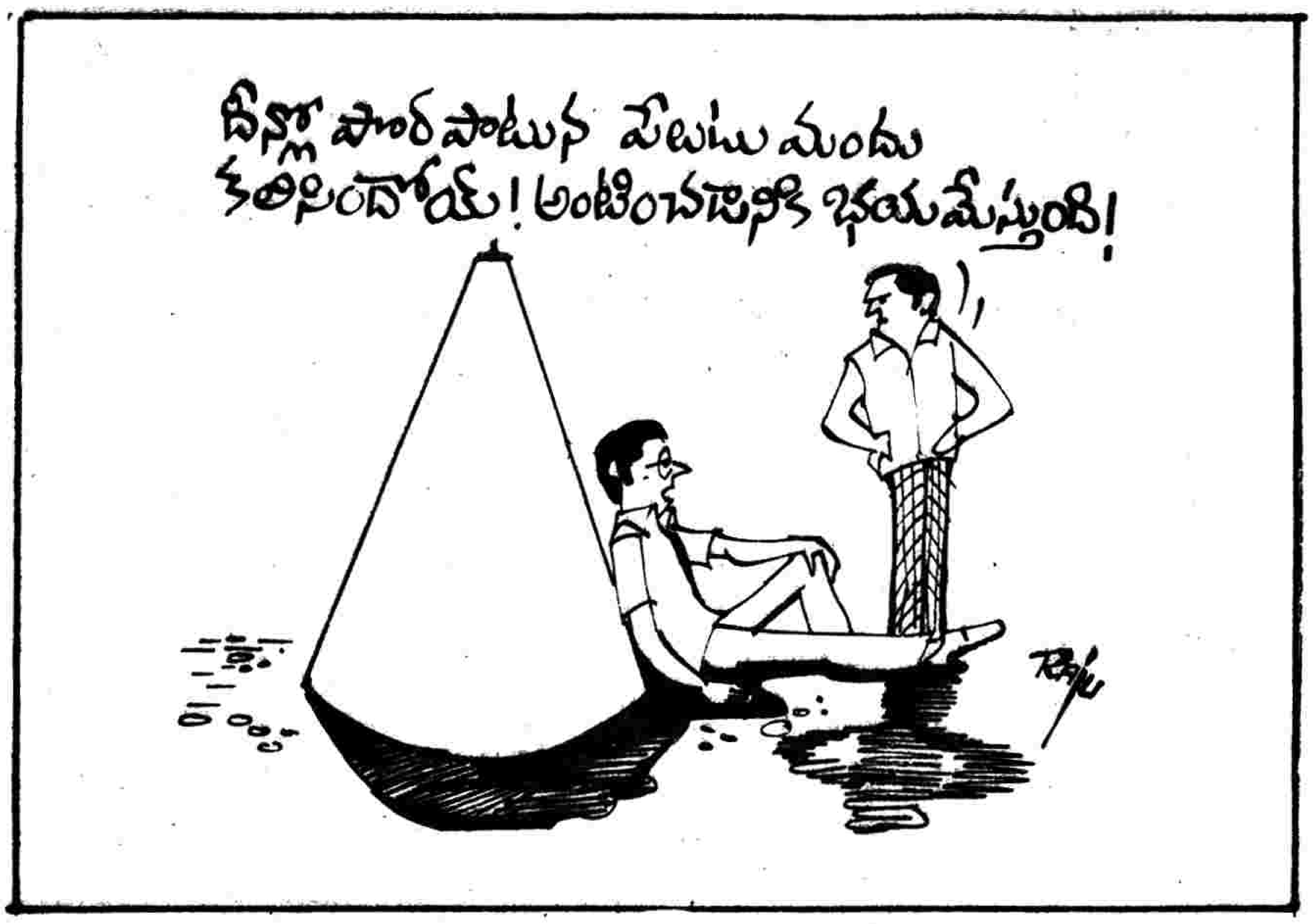

ల్లాగా వుండి బాగా తిని ఇంట్లోకి యీగని కూడా చొరనివ్వకుండా కావలా కాస్తాయి. ఈ బొచ్చుకుక్కలు ముద్దుగా ఇంట్లో అంతా తిరిగి సోఫాలు కుర్చీలు ఎక్క ఆట వస్తువుల్లాగా వుండే ప్రాణులు. పామేరియన్ జాతి కావలాకి అంతగా పనికిరావు. ఈ విషయం వివరంగా తెలియని మురుగేశన్ అందంగా, ముద్దుగా వున్న బొచ్చు కుక్కపిల్లని తెచ్చి దాన్ని ఎంతో గారాబంగా పెంచి రాత్రిళ్ళు కావలాకి అని వీధి వరండాలో కట్టేశాడు.

ఆ కుక్క వరండాలో పడుకుని వుండగానే రాత్రిళ్ళు వెనక చాటుగా యినుప కడ్డీలు ఎవరో ఎత్తుకు పోతున్నారట. ముందువైపున కుక్కని కట్టేశారు కాబట్టి వెనక సామాన్లు పోతున్నాయని వెనకవైపుగా టామీని కట్టాడు. ముందు వైపు బల్బ్స్, కొబ్బరికాయలూపోయాయి. 'ఈ కుక్క వుండీ దొంగలు పడుతున్నారు కాబట్టి దీనికి దొంగలు వస్తే మొరిగే తెలివి లేదు. ఇది కావలాకి పనికిరాదు. దీనికి తిండి దండుగ' అని మురుగేశన్ టామీని వీధిలోకి తరిమేశాడు. గేట్లు మూసేసి, లోపలికి రానివ్వకూడదని, పాలూ, తిండీ పెట్టకూడదని కట్టుదిట్టం చేశాడు.

నోరూ వాయీ లేని యీ జీవికి విన్న మొన్నటిదాకా తనని అందలం ఎక్కించిన యజమాని లోపలికి ఎందుకు రానివ్వటంలేదో అర్థం కాలేదు. దానికి అర్థించగల కళ్ళు వున్నాయి. అరవగల నోరూ వుంది. అప్పటిదాకా భోగభాగ్యాలు అనుభవించిన టామీ ఆ యింటి గేటుముందు కూచుని ఆగకుండా అరుస్తోంది-విశ్వాసంతో యజమాని యింటి వైపు చూస్తున్నది- "నేను చేసిన తప్పేమిటి? నన్ను ఎందుకు లోపలికి రానివ్వరు?' అని.

దీని అరుపులు మొదట్లో బలంగా, ఆరోగ్యంగా వుండేవి. తర్వాత క్షీణించి-కుయ్ కుయ్‌మని జాలిగా వుండేవి. తెల్లని టామీ బొచ్చు మట్టికొట్టుకుని పోయింది. దానికి అన్ని కుక్కల్లాగా ఆహారం కోసం చెత్తా చెదారం వెతుక్కోవటం చాతకాదు. వీధి కుక్కల్తో పోరాడటమూ తెలియదు. అందంగా-పూలు బంతిలాగా వుండే టామీ చిక్కిపోయి, అలా గేటుదగ్గర పడివుంది-తన జాతికి సహజమైన విశ్వాసంతో.

ఆ వీధిలోని చిన్నపిల్లలు- వాసుతో సహా కలిపి టామీకి అన్నం - బిస్కట్లూ పెడదామని చాలా చూశారు. టామీ ఎవరు ఏం పెట్టినా తినేది కాదు. యజమాని గేటు వైపు చూసి, మూలుగుతూ కుయ్‌కుయ్‌మని హృదయ విదారకంగా ఏడ్చేది. ఈ టామీ దీనగాథ వారం రోజుల నుంచీ - అందరి చెవుల పడుతోంది. ఎవరికివారు 'పాపం, నోరులేని ప్రాణి - యిలాంటి పని చెయ్యొచ్చా?' అనుకునేవారేగాని మురుగేశన్ ఎదుటపడి ఎవరూ ఏమీ అడగలేదు.

రోడ్డుమీద కళేబరం పడివుంటే మనకెందుకని ముక్కు మూసుకుపోయే మనస్తత్వం సగటు మనిషిది. రోడ్‌మీద ఆక్సిడెంట్ అయితే సాక్ష్యం యివ్వాల్సి వస్తుందేమోననీ, పోలీసు స్టేషన్ చుట్టూ తిరగాలేమోనని భయపడి వూరుకునే 'సివిల్ సెన్స్' మనది. మురుగేశన్ డబ్బున్నవాడు. అతనికి పెద్ద యిల్లుంది. పెద్ద బిజినెస్ వుంది. అతనికి యిష్టమయింది- కుక్కని పెంచుకున్నాడు. అది కావలా కాయలేదు. కాబట్టి తిండి దండుగ అని తరిమేశాడు. ఇది మనకి సంబంధించింది కాదు అని ఆ వీధిలోని పెద్దలు సరిపెట్టుకున్నారు.

కాని, లోకపు తీరు తెలియని మనుషులూ, ఈ సంఘం ఎటువంటి శిలాసదృశమైనదో తెలియని వాసులాంటి పిల్లలు ఆ టామీని చూసి జాలిపడుతున్నారు మురుగేశన్ చేత ఆ టామీని మళ్ళీ యింట్లో వుంచుకునేటట్లు చెయ్యాలని పిల్లల అభిలాష. దీనికి వాసు నాయకుడు.

"అత్తా, పోలీసులకి చెబితే వాళ్ళు మురుగేశన్‌కి బుద్ధి చెప్పరా? పోలీసులు మనుషులని తప్ప- కుక్కలని రక్షించరా?" అని వాసు అడిగాడు సుమతిని.

పదేళ్ళు నిండని వాసు దృష్టిలో అన్ని ప్రాణులూ ఒకటే. భగవంతుని దృష్టిలో అన్ని ప్రాణులూ సమానము అయినట్లే- పసిపిల్లల దృష్టిలో పిల్లి ప్రాణానికి, మనిషి ప్రాణానికి మధ్య తేడా లేదు. అన్యాయమన్నది మనిషికి జరిగినా, జంతువుకి జరిగినా ఒకటే. అయితే మనిషి చేసిన ఈ న్యాయ సూత్రాల్లో మనిషికివున్న విలువ, జంతువుకి లేదు. రోడ్డుమీద ఒక గొడ్డుని చావబాదుతుంటే, పోలీసువారు పట్టించుకోరు. పట్టించుకోనక్కరలేదు- అది వారి రక్షణ విధులలో లేదు కాబట్టి.

"పోలీసులని తీసుకొచ్చి ఏం చేస్తావ్? అది మురుగేశన్ పెంచుతున్న కుక్క. అతనికి యిష్టంలేదు- తరిమేశాడు. ఇది పోలీసు కేసు కింద రాదు" అంది సుమతి.

"అంతేనా? మరి కావలా కాయలేదని- ఉపయోగంలేదని వీధిలోకి తరిమాడుకదా- రేపు మురుగేశన్ ముసలివాడు అయితే- అతన్ని కూడా పనికిరానివాడని తరిమేయొచ్చా? మనింట్లో మామ్మ వుంది.

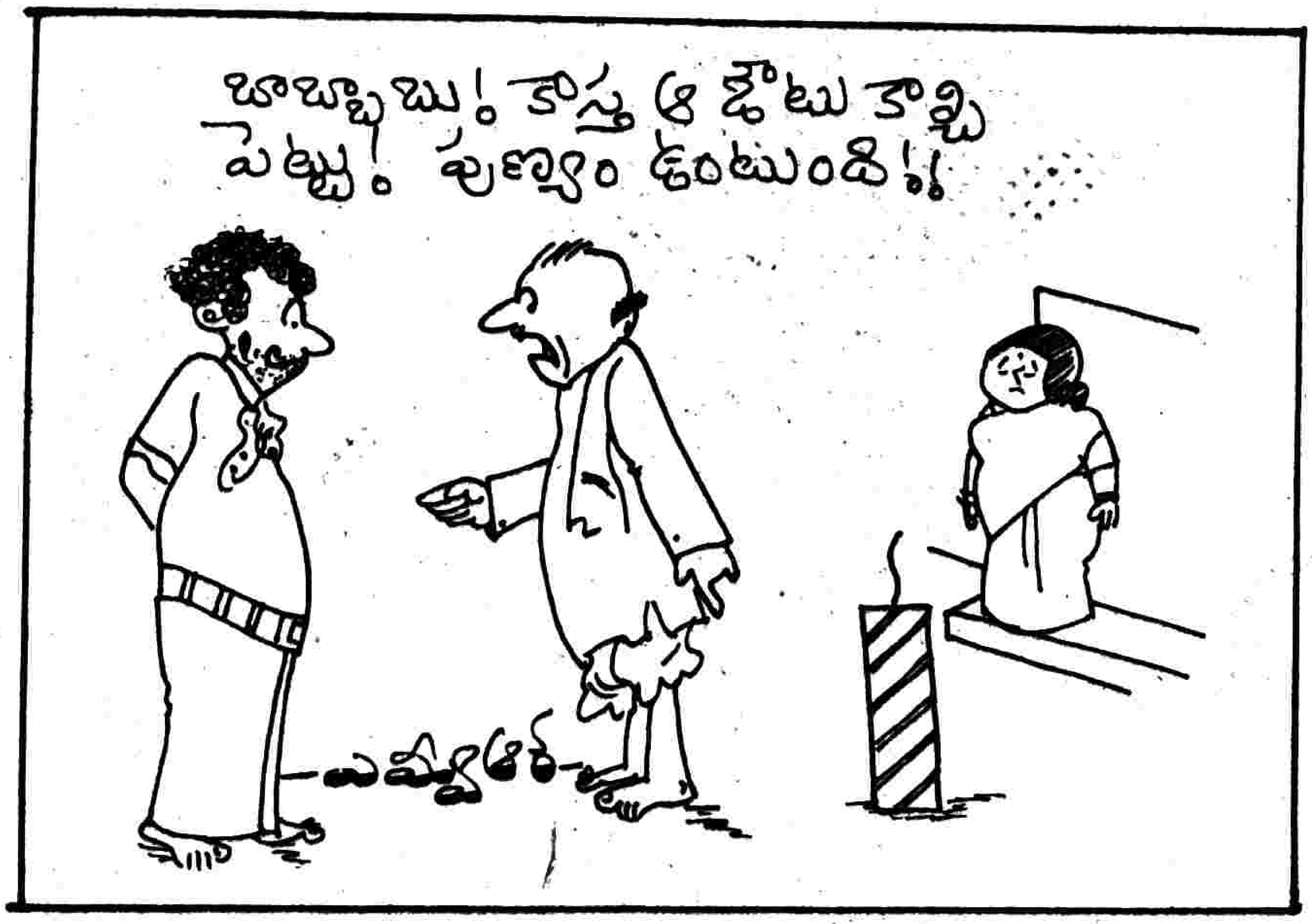

ఎప్పుడూ మంచంమీద పడి వుంటుంది. అందుకని...."

"నోరు ముయ్-అలాంటి మాటలు అన కూడదు. ఆ టామీకి, మామ్మకి పోలిక తెస్తావా?"

"పోనీలే మామ్మనంటే నీకు కోపం వస్తుంది. రేపు నాకు కాలు విరిగిపోతుం దనుకో- స్కూలుకెళ్ళి చదువుకోలేననుకో ...." ఆగిపోయాడు వాసు - అత్త ముఖం చూసి బాధపడుతూ.

"వాసూ, యిట్లాంటి చెడ్డ మాటలు నీకు ఎవరు నేర్పుతున్నార్రా?" అడిగింది సుమతి విచారంగా. వాడి వాదనలోని బలాన్ని ఒప్పుకోలేకుండా వుంది. అలా గని కొట్టి పారెయ్యలేకుండాను వుంది.

"ఇవి చెడ్డమాటలు కావు. పాపం, ఆ టామీకి వీధిలో తిరిగి బతకడం చేత కాదు. దాన్ని అలా తిండి పెట్టకుండా తరి మేయడం అన్యాయం."

"అయితే నన్నేం చెయ్యమంటావ్?" విసుగ్గా అడిగింది సుమతి.

"పోలీసులకి ఫోన్‌చేస్తే వస్తారా, రారా?"

"వాళ్ళు రాకపోవచ్చు. నువ్వు, మీ స్నేహితులూ కలిసి పోలీసుస్టేషనుకెళ్ళి అసలు విషయం అక్కడున్న సబ్ యిన స్పెక్టరుకి చెప్పండి"

"చెపితే ఆయన సాయం చేస్తారా" అడిగాడు వాసు ఆదుర్దాగా.

"ఆయన సాయం చెయ్యకపోయినా యస్.పి.సి.ఏకి చెపుతారు."

"అత్తా ఇటువంటి నోరులేని ప్రాణు లని-ముఖ్యంగా కుక్కలని రక్షించేందుకు సొసైటీ వుందని చెప్పావు. ఆ మధ్య వాళ్ళెవరో కుక్కని యింట్లో కట్టేసి వారంరోజులు వూరు వెళ్ళిపోయారని."

"అప్పుడు కూడా యస్. పి. సి. ఏ. వాళ్ళే ఆ కుక్కని రక్షించారు." అంది సుమతి.

"అయితే వాళ్ళ నంబరు టెలిఫోన్ డైరెక్టరీలో వుంటుందా?" అంటూ వాసు వుత్సాహంగా డైరెక్టరీ వెతకడం ఆరం భించాడు.

ఆ తరువాత అరగంటకి, వాసు సుమ తిని బతిమాలి, ఒప్పించి, రెండు రూపా యలు పుచ్చుకుని 'సొసైటీ ఫర్ ప్రివె న్షన్ ఆఫ్ క్రుయాలటీ టు ద యాని మల్స్'- జీవ కారుణ్య సంఘం ఆఫీసుకి పరాపరి వెళ్ళి కథనంతా వివరంగా చెప్పాడు.

ఆ రోజు ఆదివారం. యస్.పి.సి.ఏ వారు రారేమో అనుకుంది సుమతి. కాని జీవకారుణ్యానికి సెలవలూ- తిథివార నక్షత్రాలూ అక్కరలేదని మరోసారి నిరూపించబడింది. మనుషులలో మాన వత పూర్తిగా నశించిపోలేదు.

ఎస్.పి.సి.యే. యిన్‌స్పెక్టరుని వెంట బెట్టుకుని వాసూ, వాడి స్నేహితులూ విజయ గర్వంతో- ఆ వీధిలోకి వచ్చి, మురుగేశన్ ఇంటిముందు ఆగారు. కొత్త వ్యక్తి గేటు తెరుస్తుంటే- టామీ పీక నంగా అరుస్తోంది. "అది నా యజమాని గేటు, మీరు వెళ్ళకూడదు." అన్నట్లు.

ఆ దృశ్యం చూస్తున్న యిన్‌స్పెక్టరు కళ్ళలో కన్నీళ్ళు తిరిగాయి.

"వీటికున్న విశ్వాసంలో మనిషికి నూరోవంతు కూడా లేదు. తిండి పెట్టక పోయినా రాళ్ళు రువ్వినా అది చూడండి ఎలా కావలా కాస్తున్నదో? సరి అయిన శిక్షణ యిస్తే- ఏ కుక్క అయినా ఇల్లు కావలా కాస్తుంది." అంటూ టామీ అరు పుల మధ్యనుంచి లోనికెళ్ళాడు యిన్ స్పెక్టరు.

"సృష్టిలో ఏ ప్రాణిని హింసించినా, అందుకు జరిమానా, శిక్ష రెండూ వుంటాయి. కొన్నాళ్ళు పెంచిన కుక్కని తిండి పెట్టక వీధిలోకి తరిమేహక్కు ఎవరికీ లేదు. కావాలంటే వంద రూపా యలు నెలకి ఇవ్వండి- బ్లూ క్రాస్ వారు మీ తరపున టామీని పోషిస్తారు." అన్నాడు యిన్‌స్పెక్టరు.

దాంతో మురుగేశన్ దెట్టు దిగారు. అతను యిన్‌స్పెక్టరు ఎదురుగానే గేటు తెరిచాడు. మట్టి కొట్టుకునున్న టామీ ఒక్క వుదుటున యజమాని కాళ్ళని నాకడం ఆరంభించింది. దాని తోక వింజా మరంలాగా గాలిలో ఎగురుతోంది. వారం రోజులకి టామీ మొదటిసారి పాలు తాగింది. దాని కళ్ళలోని విశ్వాసాన్ని, ప్రేమను చూసి- మురుగేశన్ తొలిసారి తాను మనిషై పుట్టినందుకు సిగ్గుపడ్డాడు. టామీ కంఠంలో దైన్యం లేదు- దాని మొరుగులో ఆనందం!

"అత్తా మనకంటే యస్.పి.సి.యే. వాళ్ళు చాలా మంచివాళ్ళు. ఈ వీధిలోని వాళ్ళు చెయ్యలేని పని ఒక్క అరగంటలో వాళ్ళు చేసేశారు. మీ కెవ్వరికీ రూల్సు, రెగ్యులేషన్సు తెలియవు." అన్నాడు పదేళ్ళ వాసు.

'తెలియకపోవటం ' కాదు. వాటిని ఆచరణలో పెట్టగల తెగువా, వుత్సా హమూ లేదు. మా హృదయాలు బండ బారిపోయినాయి.' అనుకుంది సుమతి తనలో తాను.